

N:o 134.

Af herr C. G. Andersson i Skeenda, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om åtgärder till skydd för jordbruket mot skada af s. k. canadahjortar i Södermanlands län.

För åtskilliga år sedan lät herr baron Oscar Dickson, såsom egare af egendomen Skepsta i Gåsinge socken af Södermanlands län, utsläppa ur egendomens djurgård s. k. canadahjortar för att i fritt och vildt tillstånd uppehålla sig i orten, och har Kongl. Maj:t tid efter annan fridlyst dessa hjortar året om.

Dessa hjortar hafva nu förökadt sig så, att de utgöra stora hopar och söka icke, såsom man skulle kunna tro, sin föda i skog och mark, utan uppehålla sig på de med säd och gräs besådda åkrar och uppäta samt nedtrampa skörden derpå, till stor skada för ortens jordbrukare, dervid ofta händer, att små åkertegar i hast beröfvas hela sin skörd. Dessa hjortar hafva för vana att ej skingras eller låta sig skrämmas bort, och mer än vanlig hög hägnad hoppa de med lätthet öfver. Genom de till min motion n:o 82 i Andra Kammaren förlidet år fogade bilagor styrkes närmare en del af de skador, ortens befolkning lidit af nämnda hjortar, och den allmänna önskan, som ortens mindre jordbrukare uttalat att få sina skördar skyddade för dessa djur eller skadorna derå ersatta. Derest hjortarna i fråga egas af staten, anser jag, att dessa djur, om de anses för det allmänna så nyttiga, att de ej böra utdödas, böra vårdas på annat sätt, och staten icke tillåta, att en orts jordbrukare måste bära tungan för deras tillvaro.

Mig synes således, att antingen bör staten kännas skyldig betala all den skada canadahjorten gör å gräs och sädesskördar eller tillåta, att hjortarna fritt få jagas åtminstone sju dagar om året å tid, som Kongl. Maj:t bestämmer, på det att de ej må allt för mycket ökas. Skulle

hjortarna i fråga, anses tillhöra herr baron Dickson eller egaren till egendomen Skepsta, så synes vara lika hårdt, ja hårdare, om ortens jordbrukare skola lida sådana skador, som dessa djur förorsaka, och många små jordbrukare beröfvas den skörd de efter trägen flit söka framodla och som de nu ofta få se helt och hållet förlorad, i så fall blott för en persons uppfattning af nyttan för sagde vilda hjortars tillvaro i orten. Skulle, såsom jag nämnt, hjortarna i fråga egas af enskild person, så bör denne kännas skyldig ersätta all den skada de förorsaka på annans foder- och sädesskörd eller åläggas att hjortarna upptaga och egna sådan vård, att de ej göra skada på annans egor eller, om djuren olofligen inkomma derpå, de må uppfångas och dervid med dem förfaras som lagen stadgar om skada af annans hemdjur.

På grund af hvad jag här anfört, får jag ödmjukligen anhålla,

att Riksdagen ville besluta, att i underdånig skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t ville vidtaga åtgärder så, att den nu i Södermanlands län i vildt och fritt tillstånd förefintliga canadahjorten icke må tillskynda ortens jordbrukare skada å gräs- och sädesskördar, utan, om så sker, staten, derest den är egare af hjortarna, lemna ersättning derför eller medgifva att canadahjorten blifver tillåten att fritt jagas minst sju dagar om året; men att, om enskild person skulle befinnas vara egare till hjortarna i fråga, denne må åläggas taga sådan vård om dem, att de icke olofligen inkomma på annans egor och att, om så sker, med dem må förfaras såsom lagen stadgar om skada af annans hemdjur.

Stockholm den 26 januari 1895.

C. G. Andersson.